

Другите ще се налудуват и заспиват, а Рада згушена на синора слуша молитвата на овеса, гледа звездното небе, лжхана от джха на нивята и на гжрди ѝ нещо олеква.

А дочуй ли се от някжде песента на щурче, което не пее както другите, а тжй като човек, се моли — идише ѝ да да спусне, че да тича, тича из нивята

Тя не знаеше защо тжй пее щурчето, ала долавяше че в тая затаена песен има нещо от гласа на Добрияна. И тогаз тя се сливаше с мжлчанието на ноца и се опиваше от милата песен на щурчето и се радваше на оня глас, който е тжй сладжк и тжй обаен.

Тогази Рада питаше: като го толкоз обичам, защо да ме от него разделят? Защо на любовта да се турят прегради? Нали любовта е най хубавото нещо на света?

И вгледала се в звездите тя виждаше, че звездите сж тжй пржснати и пак всяка си има джугарче. Спряла поглед в класовете пак вижда, че всеки клас е оборил глава до други. Спомня си сутрин, кога гжлжбите изхвржкват все два по два един до друг летяха; а вечер кога се в леговище завржщат — пак по двойца се надхвржкват.

Гжрдите на Рада се заджхаха от невнятно чувство: чувство будено само кога гжлжбите се вржщат за спане.

Тжй силно я затрогваше туй що гледа привечер, кога гжлжбите се вржщат за спане, че тя закупне да си има свое хубаво гнездо с Добриян и кога гледаше птиците струваше ѝ се, че нейната душа и на Добрияна сж два гжлжба, които летят наедно и уморени се прибират за сжн. И там в гнездото тя му шепне хубави мили думи, каквито е чула кога овесите си приказват, когато звездите се погледват и когато небето се моли на Бога.

Тя ще му шепне по-мили думи от ония, които му каза под цжвналата вишня, когато за пржв пжт Добриян дойде в нейнага градина.

Колко хубаво, хубаво беше тогаз! — вжджхна Рада от гжрди и пак си спомни пжрвата мила среща.

. Той беше ѝ обещал, че щом залезе месец ще дойде. Страх го бе да го не видят.